

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **JUDr. J.T.**, H.X., P., správca konkurznej podstaty úpadcu L. – J., spol. s r.o., J.X., zast. Doc. JUDr. J.P., CSc., advokátom, Š.X., K., proti žalovanému: **P.M.**, D.X., N., zast. Prof. JUDr. P.V., CSc., advokátom, **o neúčinnosť zmluvy**, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Cb 22/2006-26, 7006201000 zo dňa 23. apríla 2007, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č.k. 4 Cb 22/2006-26, 7006201000 zo dňa 23. apríla 2007 **z r u š u j e** a **v e c v r a c i a** Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Košiciach rozsudkom č.k. 4 Cb 22/2006-26, 700621000 zo dňa 23. apríla 2007 rozhodol tak, že žalobu zamietol a žalobcu zaviazal žalovanému nahradiť trovy konania vo výške 3.962,- Sk. V dôvodoch rozhodnutia uviedol, že žalobca sa predmetným návrhom na začatie konania domáha určenia, že zmluva o spolupráci zo dňa 1. marca 2005, uzavretá medzi žalovaným P.M., D.X., N., IČO: X., DIČ: X. a úpadcom L.J., spol. s r.o., J.X., IČO: X., IČ DPH: SK X., je voči veriteľom úpadcu neúčinná. Citoval ustanovenie §15 ods. 4 Zákona o konkurze a vyrovnaní, s poukazom, na ktorý návrh bol na začatie konania podaný.

Z obsahu zmluvy zistil, že predmetná zmluva bola uzavretá medzi podnikateľom P.M. a spoločnosťou L. – J., spol. s r.o., J.X., pričom členom, predsedom predstavenstva spoločnosti bol Ing. L.M. a podnikateľom jeho syn P.M. S odkazom na obsah zmluvy a návrh na začatie konania konštatoval, že nebola splnená základná podmienka pre vyslovenie neúčinnosti právneho úkonu, v danom prípade zmluvy o spolupráci, že konkurzný veriteľ o dlžníka bol ukrátený. S odvolaním sa na ustanovenie § 79 ods. 1 O.s.p., uviedol, že v sporovom konaní je to žalobca, kto je povinný uviesť skutočnosti, o ktoré opiera svoj návrh, pričom podstatou tejto povinnosti je tvrdenie skutočností rozhodujúcich z hľadiska veci samej. Splnenie dôkaznej povinnosti ešte neznamená unesenie dôkazného bremena, ak splnenie tejto povinnosti nevedie k preukázaniu jej tvrdení. Ak teda účastník konania, ktorý splnil povinnosť tvrdenia i povinnosť dôkaznú, navrhnutými i vykonanými dôkazmi nepreukázal nepochybné skutočnosti ním tvrdené, znáša procesnú zodpovednosť za nedokázanie tvrdených skutočností, to jest neunesenie tzv. dôkazného bremena. Kto a v akom rozsahu dôkazné bremeno má, určujú normy hmotného práva a v zásade ho má ten, v koho záujme je dokazovanie určitej skutočnosti. Procesný neúspech v spore postihuje v sporovom konaní toho, kto neunesol dôkazné bremeno (neoznačil potrebné dôkazy, alebo uvedenými dôkazmi nebolo jeho tvrdenie dokázané). Dôkazné bremeno postihuje vždy toho, kto niečo tvrdí, teda spravidla žalobcu. Na základe hore uvedeného dospel k záveru, že žalobca dôkazné bremeno neunesol, a teda nepochybné nepreukázal pravdivosť jeho tvrdenia o tom, že uzavretím predmetnej zmluvy došlo k ukráteniu konkurzného veriteľa dlžníka, a preto žalobu ako neopodstatnenú zamietol.

Proti tomuto rozhodnutiu v zákonnej lehote sa odvolal žalobca podaním doručeným súdu 6.6.2007 a navrhol napadnutý rozsudok zrušiť, nakoľko podľa neho odôvodnenie rozsudku je nepresvedčivé a nedostatočné. Poukázal na pojednávanie konané dňa 19.4.2007, na ktorom žalobca navrhol, aby súd alternatívne rozhodol resp. pripustil alternatívny návrh v znení, že zmluva o spolupráci je neplatná, ktorý návrh konajúci súd pripustil. Podľa žalobcu sa mal teda súd zaoberať aj tým, či predmetná zmluva je platná, v odôvodnení rozsudku zdôvodniť záver ku ktorému dospel. Citoval ustanovenie § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka. Poukázal na jeho tvrdenie, že žalovaný v priestoroch, v ktorých spracovával tovar piliarskej výroby, platil úpadcovi nájomné, vo výške zisku, ale tento zisk bol známy až k 20.12.2005 a nie v čase uzavretia zmluvy, a teda nemohla byť dohodnutá výška nájomného,

čo je podstatnou náležitosťou nájomnej zmluvy. Za obdobnú situáciu označil aj fakt týkajúci sa pôžičky. Zmluvu o nájme čl. III C/2 označil za neurčitú aj v predmete zmluvy, pretože z nej nie je zrejmé, o ktorú časť prevádzky piliarskej výroby v prenájme ide, ani kde sa nachádza a navyiac dlžník úpadca piliarsku výrobu neprevádzkoval vo vlastných priestoroch, ale v priestoroch firmy p. H., v susedstve dlžníka. Vo vzťahu k výške nájomného za otázky označil, či táto výška nie je v rozpore s dobrými mravmi, nakoľko výšku zisku nie je možné predvídať. Za takejto situácie by podľa žalobcu prenajímateľ mohol byť ukrátený na svojom majetku, ak zisk bol nízky, a teda výška nájmu by bola neadekvátne. Navrhol napadnutý rozsudok zmeniť a žalobe vyhovieť a zaviazať žalovaného na náhradu trov konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal vec podľa ustanovenia § 212 ods. 1, § 214 ods. 2 písmeno e/ O.s.p. a dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie je potrebné zrušiť. Z návrhu na začatie konania zistil, že predmetom návrhu bolo určenie neúčinnosti zmluvy o spolupráci z 1. marca 2005 uzavretej medzi žalovaným a úpadcom s poukazom na ktorý návrh, konajúci súd vo veci rozhodoval a návrh zamietol z dôvodu, že žalobca neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že došlo k ukráteniu konkurzných veriteľov. Je pravdou, že na pojednávaní pripustil zmenu alternatívneho návrhu žalobcu, ktorý predniesol na pojednávaní v tom zmysle, že žiadal určiť, že zmluva o spolupráci z 1.3.2005 uzavretá medzi žalovaným a úpadcom je neplatná a o tomto návrhu v napadnutom rozhodnutí nerozhodol. Podľa O.s.p. súd rozhoduje o návrhu, čo prvostupňový súd v danej veci opomenul, keď rozhodol iba o návrhu na určenie neúčinnosti, ale nezaoberal sa alternatívnym návrhom na vyslovenie neplatnosti, pre ktoré určenie je splnenie podmienky, ukrátenie konkurzných veriteľov bezpredmetné. Zo skutočností tvrdných v odvolaní nie je ani jednoznačné, že konajúci súd sa dostatočne vysporiadal s otázkou, či k ukráteniu konkurzných veriteľov došlo, alebo nedošlo. V zásade však prvostupňový súd nerozhodol o celom návrhu na začatie konania a v odôvodnení rozsudku sa s alternatívnym návrhom, ktorý pripustil, vôbec nevysporiadal.

Na základe týchto skutočností, Najvyšší súd Slovenskej republiky prvostupňový rozsudok podľa § 221 ods. 1 O.s.p. zrušil a vec vrátil Krajskému súdu v Košiciach na ďalšie konanie, v ktorom bude rozhodnuté aj o trovách odvolacieho konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 31. marca 2008

**JUDr. Jana Zemaníková, v.r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: